

Царица — Гусларь.

(Руска народна приказка).

Въ нѣкоє царство живѣли царь и царица. Намислилъ царьтъ да отива по чужда земя, хора да погледа и да се поразходи.

Оставилъ замѣстници Министритѣ, простилъ се съ царицата и се отправилъ на добъръ пѣтъ.

Отишелъ той въ чужда далечна земя, кждѣто управявалъ тогазъ зълъ краль. Щомъ видѣлъ този краль царя, заповѣдалъ да го хванатъ и хвърлятъ въ тъмница. У неговитѣ тъмници много неволници гинели.

Седѣлъ тамъ царя въ синджири цѣли три години, и не знаелъ той, какъ да извѣсти на царицата.

Най-послѣ, намѣрилъ случай, изпратилъ ѝ писѣмце: „Продавай, писалъ ѝ, всичкия нашъ имотъ и ела да ме откупишъ!“

Получила царицата писмото, прочела го и заплакала :

— Какъ да откупя царя? Ако сама отида и ме види злодѣя краль и ме узнае, че съмъ царица, сжщо ще ме затвори.

Ако изпратя министритѣ — на тѣхъ нѣмамъ вѣра.

Най-послѣ намислила. Остригала си руситѣ коси, прѣоблѣкла се, взела една звѣнка гусли и безъ да обади нѣкому, отправила се въ далеченъ пѣтъ.

Отишла при злиятъ краль и засвирила прѣдъ палатитѣ му съ гуслата, така хубаво, че всѣки би я слушалъ и не би се наслушалъ.

— Здравѣй гусларь!... Отъ коя си земя, отъ кое си царство? — питалъ кральтъ.

Отговорилъ му гусларя:

— Отъ дѣтинство ходя, Ваше Величество, по бѣлий свѣтъ, хората веселя и себе си храня.

— Остани при мене, поживѣй день, два, три, азъ ще те награда щедро.

Цигуларя останалъ. По цѣли дни свирилъ прѣдъ краля, а той не можелъ да се наслуша.

— Ехъ каква славна музика, — говорѣлъ, — всѣка тжга, като съ ржка сваля.